

"De Dag", onpartijdig morgenblad

Zondag 26 Sept. 1935

Meerdere van zulke brieven bestaant nog.

DE DAG

LEUVEN

Hoe kinderen dienen te worden opgevoed

Als bijvoegsel onzer beschouwingen over de litteraire werken van stadsgenoot Jan Van den Steen, kunnen we niet nalaten volgende brief te laten verschijnen die bij toeval in onze handen is geraakt.

Dit schrijven brengt ons nog dichter bij den denker, en stelt ons een mooie doorvoelde les in opvoedkunde.

Het is gericht tot zijn zoon, aspirant ter zee, en dagteekent van April 1930.

«Mijn beste zoon Arnold,

»Het is nu weer zoo ellendig vervelend, nu ge weer weg bent voor drie volle maanden. Mijn zoon, alhoewel uw vader een brombeer is, doch heeft hij zijn kinderen oprecht lief, steeds bezorgd voor de toekomst; dan moogt ge in mijn brommen niets anders voelen dan bezorgdheid, er geen slecht of kwaaden wil uit nemen.

»In mijn eenzaamheid bij uw wegzijn denk ik immer aan u, ja, dan spijt het me soms wat hard te zijn geweest, wanneer ik u voor het eene of het andere opmerkzaam maakte. Ik bezit altijd niet de noodige kalmte daar ik lijdend ben aan zenuwen en wanneer dan mijn hoofd rustig wordt komt mijn dichterlijk gevoel boven en zou ik het kunnen uitschreien.

»Nu, mijn zoon, ik ben fier op u, hoor! Omdat ge zoo ijverig en een frische kerel bent. Ik weet dat ge u een weg zult banen en als wereldburger onzen naam zult weten hoog te houden, daar ik de overtuiging heb dat ge eens zee-officier zult worden, met alle noodige ondervindingen om uw schip te sturen langs de hobbelige baren over den onmetelijken Oceaan.

Mijn zoon, gisteren woonde ik 'n hulde-avond bij ter nagedachtenis van Vlaanderen's grootsten dichter, Guido Gezelle.

»Deze voordracht was ingericht

door de Centrale voor Arbeiders-Opvoeding, met spreker Hoogleeraar Vermeylen. Wat ik heb genoten aan kunst bij het voorlezen der verzen en wat aan verhevenheid als mensch bij Guido Gezelle zijn levensbeschrijving! Hoogleeraar Vermeylen zegt dat het niet alleen Vlaanderen's grootste dichter was, maar, als dichter, de grootste en gevoelvolste kunstenaar der wereld. Waarlijk, mijn zoon, in Guido Gezelle's verzen leeft alles vóór uw geest, omdat hij u beelden tooverft; zelfs de stilte doet hij spreken en hoorbaar worden; bij het voorlezen zijner verzen is het zóó uitgedrukt dat men die stilte voelt.

»En is het niet lofwaardig voor de Arbeiderspartij wanneer ze de lof en grootheid bespreken van een mensch gelijk tot welke godsdienstige of filosofische gedachte hij behoorde, dat ze de menschen beoordeelt als mensch en de partijpolitiek ondergeschikt kan maken om de grootheid te huldigen van een kunstenaar die geleden heeft omdat hij vooral zoo oprecht mensch was. Daárom hebben zij, de politiciers van dien tijd, Guido Gezelle, die leeraar was aan het Klein Seminarie, afgesteld tot eenvoudig onderpastoor in een afgelegen dorpje.

»Zij, de katholieken, hebben, uit nijd, hem willen klein houden; wij buigen voor den kunstenaar-dichterpriester en groeten in hem een peler, een Zoon van Vlaanderen.

»Mijn zoon, leer alle talen zoo het u mogelijk is, maar vooral vergeet uw Moedertaal niet!

»Ik groet u van harte en zend u een kus, die er nog bij winnen zal wanneer ik bij uwe terugkomst u aan het harte drukken mag. Mijn geliefde zoon.

»Uw vader:

»Van den Steen.»

De oorlog en gevangenschap bracht een einde aan de recombiloopbaan van mijn zoon en voor mij een pijnlijke ontgeling.